

להנחותה בדזרתיה. הארגזים והפחחים משקשיים ומצלץ-
לים ומלילאים את הצחוק והצריחות של שוואבי-המים.
מגיעים אל המעיין — ובכלל אין תור. ואם יש אז מה?
כל העסק אינו אלא שתי דקות קודם או שתים אחר-כך
אבל מה שווה ה"אני באתי קודם"?

למעשה, עניין העקיפה והדזהירה לא נשתנה מאז ועד היום
ההבדל הוא רק בעוקפים: ארבעה גלגים והגה או ארבע
רגליים וזוג אוזניים ארוכות.

אלא שמלל הסיפור הזה עוד אין מים בבית. ובכן, ממל-
אים את הפחים מים זכרים וקרירים מן המעיין, מעמיסים
על גבי האטון ומחמרים אחראית בדרך הביתה. בעלייה ועם
מטען המים — אין רוכבים ואין דוחרים. את המים יש
לרוקן אל הטنجה (כד חרס גדול המוצב ועומד לו בפנים
המטבח) אגב סינון בלבד, שאما הייתה מכפילה אותו, ליתר
בטחון, שכן המים שרצוו עלוקות קטנות אדמדמות וחבל היה
לבולע אותן.